

VÉGH ATTILA

A KIHALÁS MŰVÉSZETE

A Kékes tévében haldoklott Cibulsky,
na, tüdőlövessel valahogy így múlsz ki,
bár erre nincs esély a béketáborban,
csak megáll a szíved, tüdőd fémost horkan,
és éppen ott áll meg, ahol majd az eszed,
ha az Ibusznál a hús dollárt kiveszed,
Bécsbe mész apádhoz, ki egykor disszidált
(visszavárja most is a börtön és a párt),
stírölöd, hogy élnek ottan az istenek,
aztán visszakullogsz, eltékozolt gyerek,
narancs, Suchard csoki, talán egy Minolta,
vissza a Kékeshez, hát a franc gondolta,
hogy egyszer majd mi is istenek lehetünk,
hogy narancs, Suchard és Minolta jár nekünk,
s a szobában majd a színtenger kiárad:
Sonyból (nem hajóablakból) a tájat
látjuk majd, ahogy van, azért, hogy ne fájjon
az esti szürkület. Híradó. Elzárom.
Kihűlő évszázad pattog, felszikrázik,
kétszáz méter kellett, eljusson a házig,
persze nem sikerült, hátba lőtték szegényt,
kihalt a filmből az utolsó tiszta lény,
barlanghasonlatba már nem futhatsz vissza,
hisz láttad a fényt, te utolsó statiszta,
dőlt a tüdősebből, csak ömlött a földre,
s a hazugság talaján mintha kinőne
valami mesékben leveledző tölgyfa,
lombja alatt mintha minden másképp volna,
árnyak közelítnek, szeretettel látnak,
kérnek, azért mégis nevezd ezt hazádnak,
kapcsold be a tévét, integetnek onnan,
érezd jól magad a csak-terád-szabottban,
nem tudom, élek-e, vagy mesehős vagyok,
a hitről mesélek, ami épp elhagyott,
segíthetne talán az ars moriandi,
na végre, mindjárt jön a Gianni Morandi.